

Arrest

nr. 195 153 van 16 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat C. TORFS en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U stelt afkomstig te zijn uit Berkane. U zou naar school geweest zijn tot het 5de jaar lager onderwijs. U zou met school gestopt zijn omdat u het niet goed deed. Hierop zou u met uw broers in jullie eigen kruidenierswinkel zijn beginnen werken. Begin de jaren negentig zou de winkel failliet gegaan zijn. U zou begin de jaren negentig nog gedurende een tweetal jaar kledij verkocht hebben op straat. Hierna zou u niet gewerkt hebben in Marokko.

Eind 2003–begin 2004 zou u Marokko verlaten hebben omdat u naar België wilde komen. U wilde hier werken en had hier ook veel vrienden. Kort na uw aankomst zou u de Belgische T.(...) hebben leren kennen en jullie begonnen een relatie. U wilde met haar trouwen om zo uw verblijfsstatus hier te kunnen regelen. Gezien uw toenmalige vriendin nog in een echtscheidingsprocedure verwickeld was, dienden jullie het huwelijk uit te stellen. In 2006 zou T.(...) bevallen zijn van jullie dochter S.(...). In 2006 zou tijdens een vreemdelingencontrole zijn vastgesteld dat u hier illegaal verbleef. U diende naar Marokko terug te keren en vandaar een procedure gezinshereniging op te starten. U zou uiteindelijk midden 2006 naar Marokko zijn gerepatriëerd. In februari 2007 traden u en T.(...) in Berkane officieel in het huwelijk. Na jullie huwelijk ondernam u verschillende pogingen om een visum te verkrijgen en, via gezinshereniging, naar België terug te keren. Uw aanvragen werden meermaals afgewezen. In 2009 werd uw aanvraag uiteindelijk goedgekeurd en midden 2009 verliet u Marokko legaal om u opnieuw in België te vestigen. U kreeg hier een verblijfsvergunning en vond werk. Begin 2011 zou uw verblijfsvergunning zijn ingetrokken. U heeft tot op heden geen idee waarom dit toen gebeurde. Eind 2011 liep uw relatie met T.(...) op de klippen en verhuisde zij samen met jullie dochter naar Aywaille. U verbleef vervolgens illegaal in België.

In 2012 leerde u B.(...) Z.(...), een Belgische van Marokkaanse origine, kennen en jullie begonnen een relatie. U ondernam geen stappen om uw verblijfsstatus hier te regelen maar vatte het plan op te wachten tot u officieel van T.(...) gescheiden was om vervolgens met uw nieuwe vriendin te huwen. Op 13 december 2016 beviel uw huidige vriendin van jullie dochtertje I.(...). Op 22 augustus 2017 werd u door de Belgische autoriteiten aangehouden nadat u betrapt werd met een hoeveelheid cocaïne op zak. Nadat werd vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond werd u overgebracht naar het gesloten centrum te Steenokkerzeel, teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Op 1 september 2017 vond een eerste poging plaats u naar Marokko te repatriëren doch deze diende te worden afgebroken daar u zich tegen uw verwijdering verzette. Hierop werd een volgende repatriëring gepland op 20 september 2017. Ook deze poging diende te worden geannuleerd daar u op die dag een asielaanvraag indiende. U stelt niet naar Marokko terug te kunnen omdat u hier wil blijven bij uw huidige vriendin en u uw twee dochters niet wil achterlaten. U haalt voorts aan dat u al bijna 15 jaar in België woont. U stelt daarnaast dat uw financiële omstandigheden in Marokko niet goed zijn, er geen werk is en zich zal nergens kunnen vestigen in Marokko.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor : twee foto's van uzelf met uw dochtertje I.(...) en een brief van de rechtbank van eerste aanleg betreffende uw echtscheiding. In uw administratief dossier bevinden zich voorts nog een kopie van uw Marokkaans paspoort, een kopie van uw Marokkaanse identiteitskaart en een kopie van een gelegaliseerde kopie van de huwelijksakte betreffende uw huwelijk met T.(...) (+ een vertaling in het Frans).

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Uit uw verklaringen blijkt vooreerst dat u Marokko, zowel in 2003-2004 alsook in 2009, enkel verliet omwille van socio-economische en familiale redenen. In 2003-2004 verliet u Marokko omdat u hier wilde werken en hier ook veel vrienden had en in 2009 verliet u Marokko een tweede keer om, in het kader van gezinshereniging, uw echtgenote en dochter hier te vervoegen (zie CGVS p. 3, 4, 13 en 14). De door u aangehaalde motieven ressorteren evenwel niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. U stelde voorts uitdrukkelijk dat u nooit problemen kende in Marokko met de autoriteiten noch met burgers (zie CGVS p. 3, 13 en 14) en haalde voor het overige geen elementen aan die kunnen wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Dient voorts te worden opgemerkt dat u evenmin elementen hebt aangebracht die erop wijzen dat u, omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, niet naar Marokko zou kunnen terugkeren. Enerzijds beperkt u zich tot het uiten van een aantal loutere beweringen die u geenszins staft en die ook geen steek houden. Zo wijst u erop dat u niet naar Marokko terugkan omdat u zich er niet kan vestigen, u er bijna geen familie meer heeft, uw financiële situatie er slecht is en er geen werk is (zie CGVS p. 14 en 15). Echter, uit uw verklaringen blijkt dat u tot op heden nog heel wat dichte familie in Marokko heeft wonen. Zo wonen uw moeder, vier broers en twee zussen tot op heden in Marokko en u heeft nog steeds contact met hen (zie

CGVS p. 8, 9 en 10). Na uw terugkeer naar Marokko in 2006 verbleef u opnieuw in uw ouderlijk huis en dit tot u in 2009 uw visum verkreeg en het land opnieuw kon verlaten (zie CGVS p. 4). U haalt thans geen elementen aan waaruit blijkt dat u zich, ingeval van een eventuele terugkeer, desnoods tijdelijk, niet opnieuw bij uw familie in Marokko zou kunnen vestigen. Wat betreft uw bewering dat uw financiële situatie in Marokko slecht is en dat er geen werk is, moet voorts worden opgemerkt dat u sinds de jaren negentig niet meer gewerkt heeft in Marokko. Ook in de periode 2006 – 2009, toen u opnieuw in Marokko verbleef, werkte u niet (zie CGVS p. 4 en 5). Blijkt evenwel dat dit eerder uw eigen keuze was. Uw vader had voordien werk in Marokko. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u, voor uw vertrek in 2003 – 2004, noodgedwongen een bijdrage diende te leveren aan het gezinsinkomen. Ook na het overlijden van uw vader in 2006 en na uw terugkeer naar Marokko medio 2006 was de financiële situatie van u en uw familie blijkbaar niet van die aard dat u in Marokko aan de slag moest. U moeder krijgt tot op heden maandelijks een weduwenpensioen uitgekeerd en samen met het inkomen van uw broers – al uw broers werken tot op heden in Marokko – is dit voldoende om rond te komen, zo stelde u (zie CGVS p. 8). U gevraagd waarom u niet bij uw broers aan de slag kon in afwachting dat uw visum u werd toegekend, repliceerde u dat uw broers in Nador werken en dat dit voor u te ver is. Uiteindelijk geeft u toe dat u in Marokko niet naar werk gezocht hebt. Dat uw financiële situatie in Marokko zo slecht is kan aldus geenszins worden volgehouden. Dat u voorts in geval van een terugkeer geen werk zal vinden kan evenmin worden volgehouden. Zoals reeds aangehaald heeft u voordien in Marokko nooit werk gezocht. U komt niet verder dan het uiten van de loutere bewering dat er geen werk is. U erop gewezen dat er misschien in uw regio geen werk is maar toch wel op andere plaatsen in Marokko, gaat u hier niet op in (zie CGVS p. 15). U geeft uiteindelijk toe dat u zich, indien u geen vrouw en kinderen had in België, met enige moeite wel opnieuw in Marokko zou kunnen vestigen (zie CGVS p. 15).

Wat uw familiale situatie in België betreft, moet er worden opgewezen dat er zeker begrip kan worden opgebracht voor het feit dat u hier bij uw partner en kinderen wil blijven, doch deze elementen werpen geenszins een ander licht op de beoordeling van uw situatie ingeval van een eventuele terugkeer naar Marokko. Kan hier bijkomend nog worden aan toegevoegd dat dat de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. U heeft slechts verzocht om u in de hoedanigheid van vluchteling te erkennen en heeft blijkbaar geen gebruik gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat uw huidige partner, alsook uw dochtertje I.(...), ook de Marokkaanse nationaliteit bezitten (zie CGVS p. 5 en 6). Er zijn dan ook geen elementen voorhanden waarom zij zich niet, samen met u, zouden kunnen vestigen in Marokko. U haalt dienaangaande enkel aan dat zij niet in Marokko kunnen wonen omdat ze hier geboren zijn en hier familie hebben (zie CGVS p. 15). Het mag duidelijk zijn dat dit geenszins volstaat om te besluiten dat zij zich niet eveneens zouden kunnen vestigen in het land waarvan ze beiden de nationaliteit bezitten. Dat u hier ook nog een tweede dochter heeft uit uw vorige relatie, S.(...), heeft evenmin uitstaans met uw situatie in Marokko en volstaat aldus evenmin om u internationale bescherming te verlenen. Dient hier bovendien te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u amper nog contact heeft met uw dochter. U heeft haar al twee jaar niet gezien en heeft enkel telefonisch contact met haar, dit zonder medeweten van uw ex en haar ouders (zie CGVS p. 15). U toont niet aan dat u vanuit Marokko niet de mogelijkheid zou hebben om op deze manier met S.(...) in contact te blijven.

Rekening houdende met het geheel van voorgaande dient te worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

De documenten in uw administratief dossier wijzigen niets aan voorgaande. De kopie van uw paspoort en uw identiteitskaart zijn een aanwijzing voor uw persoonsgegevens en uw legaal vertrek naar België in 2009 doch deze zaken staan in voorgaande niet ter discussie. De kopie van de gelegaliseerde kopie van uw huwelijksakte staft uw verklaringen betreffende uw huwelijk in 2007 in Marokko met T.(...). Ook dit wordt niet betwist. De overige stukken betreffen louter uw situatie in België en hebben geen uitstaans met uw situatie in Marokko.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als het enige middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 EVRM, van de artikelen 3, 16 en 18 van het IVRK, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie over de rechten van het kind en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen noch hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Uit uw verklaringen blijkt vooreerst dat u Marokko, zowel in 2003-2004 alsook in 2009, enkel verliet omwille van socio-economische en familiale redenen. In 2003-2004 verliet u Marokko omdat u hier wilde werken en hier ook veel vrienden had en in 2009 verliet u Marokko een tweede keer om, in het kader van gezinshereniging, uw echtgenote en dochter hier te vervoegen (zie CGVS p. 3, 4, 13 en 14). De door u aangehaalde motieven ressorteren evenwel niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. U stelde voorts uitdrukkelijk dat u nooit problemen kende in Marokko met de autoriteiten noch met burgers (zie CGVS p. 3, 13 en 14) en haalde voor het overige geen elementen aan die kunnen wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Dient voorts te worden opgemerkt dat u evenmin elementen hebt aangebracht die erop wijzen dat u, omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, niet naar Marokko zou kunnen terugkeren. Enerzijds beperkt u zich tot het uiten van een aantal loutere beweringen die u geenszins staft en die ook geen steek houden. Zo wijst u erop dat u niet naar Marokko terugkan omdat u zich er niet kan vestigen, u er bijna geen familie meer heeft, uw financiële situatie er slecht is en er geen werk is (zie CGVS p. 14 en 15). Echter, uit uw

verklaringen blijkt dat u tot op heden nog heel wat dichte familie in Marokko heeft wonen. Zo wonen uw moeder, vier broers en twee zussen tot op heden in Marokko en u heeft nog steeds contact met hen (zie CGVS p. 8, 9 en 10). Na uw terugkeer naar Marokko in 2006 verbleef u opnieuw in uw ouderlijk huis en dit tot u in 2009 uw visum verkreeg en het land opnieuw kon verlaten (zie CGVS p. 4). U haalt thans geen elementen aan waaruit blijkt dat u zich, ingeval van een eventuele terugkeer, desnoods tijdelijk, niet opnieuw bij uw familie in Marokko zou kunnen vestigen. Wat betreft uw bewering dat uw financiële situatie in Marokko slecht is en dat er geen werk is, moet voorts worden opgemerkt dat u sinds de jaren negentig niet meer gewerkt heeft in Marokko. Ook in de periode 2006 – 2009, toen u opnieuw in Marokko verbleef, werkte u niet (zie CGVS p. 4 en 5). Blijkt evenwel dat dit eerder uw eigen keuze was. Uw vader had voordien werk in Marokko. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u, voor uw vertrek in 2003 – 2004, noodgedwongen een bijdrage diende te leveren aan het gezinsinkomen. Ook na het overlijden van uw vader in 2006 en na uw terugkeer naar Marokko medio 2006 was de financiële situatie van u en uw familie blijkbaar niet van die aard dat u in Marokko aan de slag moest. U moeder krijgt tot op heden maandelijks een weduwenpensioen uitgekeerd en samen met het inkomen van uw broers – al uw broers werken tot op heden in Marokko – is dit voldoende om rond te komen, zo stelde u (zie CGVS p. 8). U gevraagd waarom u niet bij uw broers aan de slag kon in afwachting dat uw visum u werd toegekend, reprecieerde u dat uw broers in Nador werken en dat dit voor u te ver is. Uiteindelijk geeft u toe dat u in Marokko niet naar werk gezocht hebt. Dat uw financiële situatie in Marokko zo slecht is kan aldus geenszins worden volgehouden. Dat u voorts in geval van een terugkeer geen werk zal vinden kan evenmin worden volgehouden. Zoals reeds aangehaald heeft u voordien in Marokko nooit werk gezocht. U komt niet verder dan het uiten van de loutere bewering dat er geen werk is. U erop gewezen dat er misschien in uw regio geen werk is maar toch wel op andere plaatsen in Marokko, gaat u hier niet op in (zie CGVS p. 15). U geeft uiteindelijk toe dat u zich, indien u geen vrouw en kinderen had in België, met enige moeite wel opnieuw in Marokko zou kunnen vestigen (zie CGVS p. 15).

Wat uw familiale situatie in België betreft, moet er worden opgewezen dat er zeker begrip kan worden opgebracht voor het feit dat u hier bij uw partner en kinderen wil blijven, doch deze elementen werpen geenszins een ander licht op de beoordeling van uw situatie ingeval van een eventuele terugkeer naar Marokko. Kan hier bijkomend nog worden aan toegevoegd dat de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. U heeft slechts verzocht om u in de hoedanigheid van vluchteling te erkennen en heeft blijkbaar geen gebruik gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat uw huidige partner, alsook uw dochtertje I.(...), ook de Marokkaanse nationaliteit bezitten (zie CGVS p. 5 en 6). Er zijn dan ook geen elementen voorhanden waarom zij zich niet, samen met u, zouden kunnen vestigen in Marokko. U haalt dienaangaande enkel aan dat zij niet in Marokko kunnen wonen omdat ze hier geboren zijn en hier familie hebben (zie CGVS p. 15). Het mag duidelijk zijn dat dit geenszins volstaat om te besluiten dat zij zich niet eveneens zouden kunnen vestigen in het land waarvan ze beiden de nationaliteit bezitten. Dat u hier ook nog een tweede dochter heeft uit uw vorige relatie, S.(...), heeft evenmin uitstaans met uw situatie in Marokko en volstaat aldus evenmin om u internationale bescherming te verlenen. Dient hier bovendien te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u amper nog contact heeft met uw dochter. U heeft haar al twee jaar niet gezien en heeft enkel telefonisch contact met haar, dit zonder medeweten van uw ex en haar ouders (zie CGVS p. 15). U toont niet aan dat u vanuit Marokko niet de mogelijkheid zou hebben om op deze manier met S.(...) in contact te blijven.

Rekening houdende met het geheel van voorgaande dient te worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

De documenten in uw administratief dossier wijzigen niets aan voorgaande. De kopie van uw paspoort en uw identiteitskaart zijn een aanwijzing voor uw persoonsgegevens en uw legaal vertrek naar België in 2009 doch deze zaken staan in voorgaande niet ter discussie. De kopie van de gelegaliseerde kopie van uw huwelijksakte staft uw verklaringen betreffende uw huwelijk in 2007 in Marokko met T.(...). Ook dit wordt niet betwist. De overige stukken betreffen louter uw situatie in België en hebben geen uitstaans met uw situatie in Marokko.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij de vader is van twee minderjarige kinderen en samen met hen en de moeder van het jongste kind in Leuven verblijft, moet erop worden gewezen dat de schending van het

recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. Onderhavige beslissing houdt enkel in dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en houdt geen schending in van genoemd artikel. De Raad wijst er te dezen op dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker feitelijk gescheiden wordt van zijn kinderen.

Het is pas op het ogenblik dat aan verzoeker daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. De schending van artikel 8 EVRM wordt in het kader van onderhavige procedure dan ook niet dienstig aangevoerd. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen.

Ook waar verzoeker meent dat de artikelen van het Kinderrechtenverdrag werden geschonden, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt en evenmin ertoe strekt de in het Verdrag opgesomde rechten aan de kinderen van verzoeker te ontfangen. De bevoegdheid van de Raad is *in casu* beperkt tot het beoordelen of verzoekende partij al dan niet aanspraak maakt op de status van vluchteling, dan wel deze van subsidiaire bescherming. In onderhavig geval is gebleken dat verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat zij aanspraak maakt op deze status. De schending van het Kinderrechtenverdrag en de argumentatie dat het belang van het kind werd miskend kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen.

Ook waar verzoeker meent dat "het bevel" artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 24 van het Handvest schendt, moet erop worden gewezen dat "het bevel" niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. De bestreden beslissing betreft de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus van 16 oktober 2017 van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) of c) van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF